

Sygn. akt IV CSK 414/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku T. W.
przy uczestnictwie Gminy N. i A. W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odmawia zasądzenia od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Gminy N. kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek pozwalających na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Analiza akt sprawy nie uzasadnia przyjęcia, że ta przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania istotnie wystąpiła. Jak wyjaśniono w orzecznictwie, oczywista zasadność skargi ma miejsce wówczas, gdy stan sprawy wskazuje, że zaskarżone orzeczenie zapadło z takim rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, że jest to widoczne *prima facie*, li tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie ma miejsca. Jakkolwiek skarżący ma rację, że postawienie znaku równości pomiędzy posiadaniem zależnym a dzierżeniem jest błędem, który mieści się w kategorii błędu prawa w orzekaniu (*error iuris in iudicando*), Sąd Okręgowy w uzasadnieniu kwestionowanego rozstrzygnięcia zawarł bowiem sformułowanie, że w „rozważanym stanie faktycznym można mówić jedynie o posiadaniu zależnym tak przez małżonków T. i A. W. jak i ich poprzedników prawnych, które należy ocenić jako dzierżenie”, to jednak błąd ten nie jest wystarczający dla poczytania skargi za oczywiście uzasadnioną. Należy bowiem mieć na uwadze, że ani posiadanie zależne ani dzierżenie nie prowadzą do zasiedzenia. Ponadto, zarzut oczywistej zasadności skargi powiązany też został z

„niedostatecznie jasno ustalonym stanem faktycznym”, co w ogóle uchyla się spod kognicji Sądu Najwyższego z uwagi na treści art. 398¹³ § 2 k.p.c.

W tej sytuacji stwierdzić należy, że skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek uczestniczki postępowania, Gminy N., o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, podlegał oddaleniu. Wniosek ten został powiązany ze zgłoszonym w odpowiedzi na skargę kasacyjną jedynym wnioskiem, o odrzucenie skargi. Podzielić należy prezentowany w orzecznictwie pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z jedynym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01; z dnia 29 marca 2011 r., IV CSK 593/10 i z dnia 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, niepubl.). Ubocznie należy zauważyć, że w postępowaniu nieprocesowym dopuszczalność skargi kasacyjnej reguluje przepis art. 519¹ k.p.c., przy czym wartość przedmiotu zaskarżenia ma znaczenie tylko w sprawach o podział majątku wspólnego, o zniesienia współwłasności i dział spadku (art. 519¹ § 2 i § 4 pkt 4 k.p.c.), stąd też żądanie uczestniczki odrzucenia skargi kasacyjnej w sprawie o zasiedzenie, z powodu wartości przedmiotu zaskarżenia poniżej pięćdziesięciu tysięcy złotych, było oczywiście nietrafne.

aw

es